

*Пропонуємо вам розпочати знайомство з
рідним краєм, здійснивши подорож
найцікавішими місцями нашого чарівного
Полісся.*

Стара Рафалівка

Кожне село, місто, як і людина мають своє ім'я. Кожна географічна назва – пам'ятка історії та культури.

На Рівненщині, на правому березі річки Стир стоїть, потопає у зелені садків мальовниче село Стара Рафалівка. Найдавніші згадки про населений пункт датуються 1647 роком, саме в цей час на території села був розташований маєток поміщика Рафаїла Романовського, з роду князів Чарторийських, чие ім'я і було покладене в назву села. Про дату заснування Старої Рафалівки можна довідатись із знака – щита, герба, який стоїть у центрі села. Це 1647 рік. На червоному полі герба – золота булава, обабіч неї, по срібному лапчастому хресту. Щит увінчує червона міська корона.

Село носить ім'я поміщика Рафаїла Романовського, який був родом із Чарторийських. Це польські магнати, князівський рід литовського походження, які мали великі маєтки у Литві, Польщі, Білорусії та на Україні. У 1939 році у селі проживало 1,5 тисяч чоловік, з них 400 євреїв, близько 80 сімей.

Взагалі історія єврейського населення нерозривно пов'язана з історією села. Єврейські будинки були розташовані по центральній вулиці та займали значну частину на сході села.

Сьогодні село має ошатний вигляд. Милують очі ошатні будинки в оточенні буйної зелені. В селі розміщена Кузнецовська філія Європейського університету, приватного вищого навчального закладу, створеного у 1998 році.

Поміж вікових лісів та безмежних лугов, на високому березі річки Стир, возвеличується духовна краса Полісся Свято — Миколаївська церква -єдина храмова споруда у Володимирецькому районі, яка вміло поєднує архітектуру польсько – католицького періоду. Цей храм мало схожий на традиційні поліські церкви. Уважний погляд знавця православного храмобудівництва відразу помітить розміщення вівтарної частини храму на захід, що є характерною ознакою римо-католицького костюлу (а ним і була церква на початку свого існування). Для місцевого люду містечко стало колискою духовності.

Монументальна цегляна будівля у класичному стилі зведена на кошти польського поміщика Рафаїла Романовського в 1783 році. Після війни, в роки гоніння віруючих і закриття храмів, завдяки діянням багатьох людей храм в 1963 році передали як пам'ятку архітектури під охорону держави, і це дало змогу зберегти його. Завдяки цьому він досьогодні не закривався.

Історія залишила ім'я післявоєнних його настоятелів, отців: Олексій Ткачук, Степан Пекарський, Петро Поздняковський, Олексій Костамович та Володимир Крот.

До 1837 року храм діяв як католицький костел.

Коли у 1830 році під час страшної пожежі, котра майже знищила все містечко, згоріла й церква святої мучениці Параскеви, прихожани звернулись до влади з проханням передати костел,

котрий пустував через малу кількість католиків, православ'ю. За переказами, в 1837 році, храм був подарований православним віруючим його володаркою — польською магнаткою. З тих пір відкрилася нова сторінка існування церкви як православного храму.

Кожен храм має свою найбільшу святиню. Багато святинь має Свято-Миколаївська церква. Справжня окраса її — дзвіниця з древніми дзвонами. Їх одинадцять. І найдревніший із них - свідок відкриття церкви у 1783 році, має напис фундатора Рафаїла Романського та дату відкриття храму. Найвеличніший дзвін був свідком передачі храму православним у 1836 році.

Миколаївська церква і село Стара Рафалівка знаходяться під опікою Божої Матері, велична ікона якої розміщена в древньому кіоті у передній частині вівтаря. Образ 18 століття, оздоблений золотом і прикрашений короною та металевим відбитком кисті руки, має особливу пошану у прихожан.

Сьогодні село має ошатний вигляд. Милують очі ошатні будинки в оточенні буйної зелені. В селі розміщена Кузнецовська філія Європейського університету, приватного вищого навчального закладу, створеного у 1998 році.

Поблизу села протікає річка Стир, яка тече повільно омиваючи порослі очеретом та різнотрав'ям береги. За селом річка має невеликий згин, на якому, як свідчать краєзнавці, було давньоруське городище, на якому виявлено залишки чотирьох будівель та 13 господарчих ям. Град, що був на цьому згині, спалили воїни княгині Ольги як помсту за князя Ігоря .

Селище Рафалівка

Рафалівка – селище міського типу. Зі сходу, півночі та південного заходу Рафалівку оточують ліси. Навколо селища залягають поклади каменю, піску, глини.

Забудова Рафалівки розпочалася з 1902 року, коли проклали залізничну колію Ковель – Сарни – Київ. Спочатку це був невеликий залізничний роз'їзд, названий Полиці. Пізніше тут виросло залізничне селище.

У роки першої світової війни, тут бував брат милосердя Д. Фурманов, згодом відомий радянський письменник

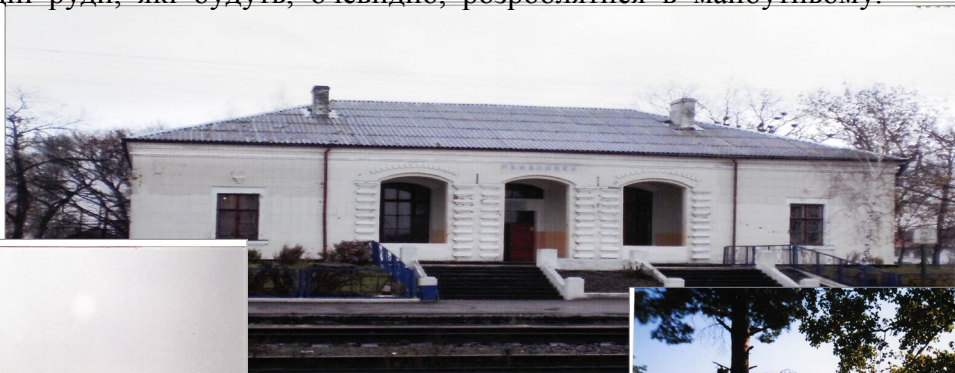
У своєму щоденнику за 30.09.1915 року він записав, що вража авіація та артилерія не дають спокою мешканцям селища, які вдень не знають, куди їх на ранок кине доля. Розкидають у лісі намети, ночують біля вогнищ, ліпляться, як мухи, до солдатів. І солдати лагідно, по – дружньому приймають цю нещасну голоту (Д. Фурманов, Собрание починений, том,4).

У серпні 1919 року в районі станції точилися запеклі бої Бо гунської бригади 44 – і дивізії з польськими інтервентами. У бою за станцію загинув командир кінної розвідки, єврейський поет Ошер Шварцман. Він похований в Рафалівці. Посмертно було видано його збірки « Вірші» (1938), « Поезії» (1965), « Стихотворения» (1980).

В 1927 році на станцію Полиці переведено волосне управління з села Старої Рафалівки. Тому селище почало називатись Нова Рафалівка, а пізніше – Рафалівка. У 1959 році Рафалівський район об'єднано з Володимирецьким.

Символи Рафалівки затверджені виконкомом селищної ради 29 червня 2000 року. Автори проектів – А. Гречило та Ю. Терлицький. Герб Рафалівки: у червоному полі повернута золота голова лося, над нею у кряжі два перехрещені срібні залізничні костилі. Прапор Рафалівки: квадратне полотнище, розділене двома лініями, що проходять на відстані 1\3 сторони прапора від верхнього краю та від древка червоному полі два білі перехрещені залізничні костилі, у нижньому з вільного краю червоному полі – повернута до древка жовта голова лося, два інші поля жовті.

З Кузнецовська йде автошлях через Рафалівку та Полиці до автостради « Варшава – Київ», з Рафалівки автомобільні дороги прямують до Володимирця, Білого озера. Прокладено залізничну колію в с. Полиці до Базальтового кар'єру. Геологи відкрили в районі « Рафалівка – Полиці» дуже цінні мідні руди, які будуть, очевидно, розроблятися в майбутньому.

Село Біле

Найдивовижніша залізнична дорога нашої країни – найдовша вузькоколійна залізниця « Антонівка – Зарічне» приведе вас у мальовничий куточок нашого краю село Біле. Одне з найстаріших сіл Володимиреччини, розміщене на берегах Стиру, віддалене на 32 км від райцентру. Вперше у письмових джерелах згадується в 1561 році. До Першої Світової війни там було дуже добре збережено пам'ятки дерев'яних забудов, властиві західним регіонам українського та білоруського Полісся.

Влітку 1937 року відома польська і українська письменниця Ванда Львівна Василевська організувала подорож по ріках Полісся: Турії, Горині, Стиру, Прип'яті та озерах Нобель і Біле. Вона детально ознайомилась із побутом і згодом свої враження від поїздки « по краю неволі, по краю гніту» описала у книзі « Вогні на болотах» (В. Василевська. Твори у восьми томах, т. 7. с. 12.)

Село Біле проіснувало селом – музеєм до Другої Світової війни. А в період війни фашисти кілька разів бомбили село і вщент зруйнували його.

Прекрасним місцем для відпочинку є озеро, яке приваблює багатьох охочих відпочити від щоденних клопотів. Знаходиться озеро в басейні річки Стир. Довжина озера – 1,5 км, ширина – 0,54 км., квадратна площа – 0, 81 кв. км., глибина – 4 м. Берег озера встелений пахучим різнотрав'ям. Тут є срібне джерело, вода якого чиста і помічна. Вона освіжає, забирає втому, додає сили.

Тут ви відчуєте самотність поліського краю, відчуєте смак його традиційних страв, поринете у звичаї та традиції поліської глибинки. Долучитись глибше до побуту жителів цього краю ви зможете відвідавши народознавчу кімнату.

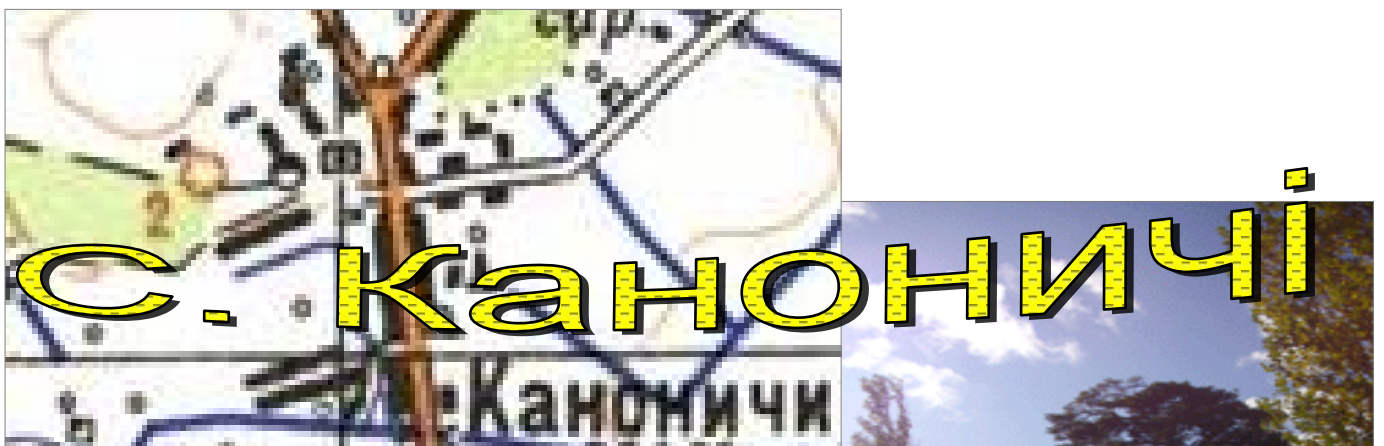
На вас чекають затишні агро садиби, гостинні господарі:

Агро оселя « Батьківська хата». Село Малі Телковичі. Тутевич Ніна Василівна

Агро оселя « Затишок». Село малі Телковичі. Палій Марія Степанівна

Агро оселя « Бабусина гостина» Село Біле Бутрим Діна Василівна

Село Біле Вул.. Набережна,1 Вишнеvsька Тетяна А. С.
Вишнеvsький Василь Станіславович.

Село Каноничі Володимирецького району вперше згадується 1583 роком. За переказами, першим поселенцем був Конон, від імені якого і походить назва села.

На території Канонич розташована центральна садиба сільськогосподарського виробничого кооперативу «Бережанка», адміністративне приміщення сільської ради, загальноосвітня школа 1 – 3 ступенів, будинок культури, публічно – шкільна бібліотека, дошкільний навчальний заклад, фельдшерсько – акушерський пункт.

Славиться село своїми давніми традиціями та звичаями, легендами та переказами, народними умільцями, виконавцями та хранителями народної пісні, коровайницями. В селі працювали і працюють люди, що відомі своїми справами далеко за межами Рівненщини.

Заслужений майстер народної творчості України Ганна Йосипівна Леончук, зросла на одному із мальовничих хуторів села. Тут пройшло її дитинство, юність. Починала юна каноничанка із простих узорів вишивок. Саме на хуторі Станіща, де проживала родина Леончуків, розквітав її талант.

Відома далеко за межами України, ткаля залишила вагомий слід на землі: багату спадщину – ткані барвисті рушники, килими і покривала, скатертини і серветки, корсети і сукні. Вироби умілих рук зайняли почесне місце в музеях України, Білорусі, Москви і Ленінграда, Польщі і Болгарії. Узори, розроблені нашою односельчанкою, знайшли практичне застосування на Дарницькому шовковому комбінаті та Рівненському льонокомбінаті.

В цьому селі працював директором школи відомий у нашому краї поет Микола Пшеничний та його дружина Любов Пшенична. Нині в цьому селі проживає український та російський поет М. С. Дуляницький.

Відомий в Україні художник Леонід Коврига з 1969 року також проживав в Каноничах. Картини художника знаходяться у багатьох колекціях світу: принцеси Паллавінчіні з дому Медичі (Рим, Італія), в Українському культурному центрі (Лос – Анжелес, США), в посольствах України в Австрії, Польщі, Угорщині, Чехії в Політехнічному університеті (Цюріх, Швейцарія), Ватикані.

Давнє як світ, але вічно молоде мистецтво лозоплетіння стало улюбленим заняттям, складовою частиною життя Ва Адамовича погожельського, Володимира Юрієвича Кравця. Щиро віддані улюбленій справі. З великим задоволенням передають вони своє вміння підростаючому поколінню.

Різьбярство – один із видів народного мистецтва, який давно прижився у цьому мальовничому селі. Від батька до сина, від майстра до його учня передаються навички Олександра Зінчука, Сергія Гарбариніна.

Багатьм відомі майстри вишивки села: Надія Босик, Софія Годунок, Людмила Кужель, Галина Рижа, Ніна Гордієвич. В їх роботах відображено характерні ознаки місцевості, елементи символіки стародавніх вірувань, які передаються з покоління в покоління.

с. Озеро

Село озеро – одне із древніх поселень нашого району, перша письмова згадка про яке датована 1629 роком. В цьому селі, неначе в дзеркалі, відображені говірка, традиції та звичаї, притаманні північним селам володимиреччини. Прямо в селі знаходиться розкішне озеро. Посеред озера – острів, мальовничий куточок, вкритий соковитими травами та розлогими деревами. Весною село потопає у терпкому бузковому настої, що розсівається навколо з острова. Цей острівець був створений штучно, ще за часів панування чужоземців. На ньому була збудована в'язниця. Щоб острів не розмивало водою, його обмурували цеглою та каменем. Залишки цих стін залишились до цього часу.

А тепер це улюблене місце відпочинку селян. Випускники школи зустрічають тут сонце, молодьта також відвідують це знаменне для села місце.

В центрі села, стоїть церква, яка має велику і трагічну історію. Збудована вона наприкінці 19-го століття в українському народному стилі. “Торкаючись дзвіницями неба, мальовничо вписуючись у місцевий пейзаж, вона виблискує куполами за кілька кілометрів довкола

Доля церкви травмована історично-складними роками. На початку другої половини 20 століття вона була майже зруйнована атеїстами, які вели в цей час нещадну боротьбу з вірою в Бога. Та жителі села мали свої певні релігійні переконання і у 90-х роках храм відбудований селянами знову. Як і колись, благословляє таїну шлюбу, хрещення та проводить в останню путь односельчан. В цей час зберігся досить цінний документ “Ведомости о церкви”, писаний староруською мовою на бланку Московської синодальної типографії. Зміст його переклала українською мовою Лідія Бліхар, авторка історичного нариса «Озеро», дитинство та юність якої пройшли у цьому прекрасному поліському селищі.

Не дивлячись на свій поважний вік село виглядає напрочуд гарно і привабливо, бо живуть тут працьовиті люди, які зберігають його красу, традиції та звичаї.

Вас цікавить старовинна архітектура й найвищі здобутки духовності?

Не треба їх шукати в невідомих краях. Вони зовсім поруч – в чудових храмах нашого краю! У церквах втілено найвищі здобутки духовності, архітектури й малярства. В монастирях писались літописи, працювали побожні люди. А скільки чудових переказів, незвичайних пригод та легенд пов'язано з храмами! Придивіться до них, зайдіть у гостинно відчинені двері і ви відкриєте для себе ту благодать і красу, яка назавжди поселиться на покуті вашої душі. Тому не минайте храмів, які є дорогоцінними пам'ятками подарованими нам нашими прадідами.

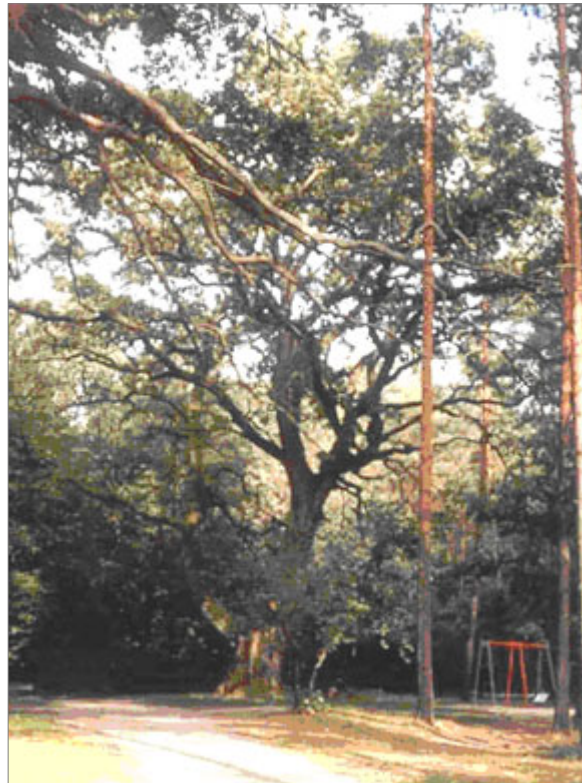
с. Городець

Історія

Перша згадка про село датується 1492 р. Селище належало князю Олександрю Гольшанському, що на Поліссі мав великі земельні володіння. Пізніше всі ці маєтності перейшли до князів Острозьких.

В період Гетьманщини село знаходилося у складі Речі Посполитої . Селяни тікаючи від кріпацтва поповнювали ряди козаків. Літопис “Волинська земля” говорить, що коли Богдан Хмельницький йшов своїм військом у 1654 році на Львів, то зійшовши з старого шляху, зупинився перепочити під старим дубом біля джерела. І досі росте той “знаменитий” дуб.....

Городець розташований на березі судноплавної річки, де перетинались безліч торгових і князівських міжусобиць за право володіння градом над Горинню, який не зазнавав руйнування. Траплялось: все, що створювали людський розум і руки гинуло у вогнищі воєн. Городець був на той час важливим центром ремесла і торгівлі, значним культурно-освітнім і релігійним осередком Полісся. Знайдена археологами на початку нашого століття кераміка говорить про високий рівень розвитку господарства як одного з видів ремесла. Ці та інші археологічні знахідки, зокрема тогочасна зброя – залізні сокири, вістря списів, наконечники до стріл, жіночі прикраси, монети свідчать про те, що населення займалось не тільки ремеслами, а й торгівлею з багатьма містами Київської Русі, зокрема Галицько-Волинського князівства, до якого належало і село Городець.

тогочасне населення нічим особливим не різнилось від іншого. Про це можна було судити після ознайомлення з Городищем (фото 1), що досі збереглося над Горинню.

Городище

[Легенда про Свято-Миколаївську церкву](#)

На Поліссі, над Горинню, в тих самих куточках України, де природа причаровує своїми краєвидами, розташоване село Городець. Воно має давню і цікаву історію. Чимало тут є пам'яток природи, культури і мистецтва. З особливою пошаною і святістю город чани відносяться до Свято – Миколаївської церкви, яка має свою легенду. В кінці III століття тут, в прибережному містечку Мірра, в Лікії (пізніша назва Демра - поблизу кордонів сучасної Турції) поселився молодий чоловік на ім'я Ніколас. Отримавши духовне звання, єпископ Миколай прославився тим, що допомагав немічним і обездоленим. За це його звеличили в лик святих. Святого Миколая вважали своїм заступником моряки і рибалки. Він охороняв викрадених дітей: знаходив їх і повертав до дому. Римсько - католицька церква шанує Святого Миколая, як святого, який допомагає дітям і бідним людям. До нього звертаються з молитвою про дітей. Ще одне місто куди веде історія Святого Миколая, це Барі, в Італії. Коли Святий Миколай залишив земний світ його поховали в соборному храмі міста Міррі. Проте в зв'язку з погрозою нападу мусульман в 1087 році лицарі - хрестоносці доставили мощі святого в Італію. І по цей день вони являються предметом поклоніння місцевих жителів.

В радянські часи мало хто згадував про Святого Миколая. Проте в останні роки це свято знову святкують в багатьох сім'ях. Святий Миколай є одним з найбільш величних в Україні святих. Підтвердженням цього може бути велика кількість храмів, названих в його честь. В церковному календарі існує два свята Миколая - перше - весняний (22 травня) і друге - зимовий святий Миколай (19 грудня). Саме на честь весняного Святого Миколая названа церква, яка знаходиться в селі Городець. На Поліссі є місця, де сама земля голосом віків промовляє до нас, де минуле-близьке і дороге нам, бо в ньому збереглась і ще, почасти, живе історія рідного краю. За давніми спогадами, легендами, переказами воно має багато цікавих і незвичайних за своїми описами місць. Одне з таких-наша Свято-Миколаївська церква, що є незвичайною архітектурною пам'яткою не тільки села Городець, а й усього району. А легенда побудови цього храму пов'язана з іменем Святого Миколая, який мандрував по світу, щоб допомогти людям чим зможе. Було це в далекому 1839 році. В ті далекі часи в моєму селі жили сім старичків, які протягом дев'яти днів дотримувалися посту. Вони вважали, що саме завдяки цьому Бог допоможе їм знайти місце, на якому потрібно побудувати храм. Була темна ніч, коли одному із цих старичків наснився храм божий. Тоді дідусі попрямували до того місця, яке один із них бачив у сні, але для закладання першого каменю їм потрібна була людина, яка не заплямована своїми ділами. І вони відправилися на пошуки такої людини. Через деякий час старички знайшли благочестивого чоловіка, якого звали Миколаєм, а той день закладання першого каменю на храм був якраз на весняного Святого Миколая (22 травня). Святина була розміщена на пагорбі, та так, що відстань до місць де жили прихожани, була майже однакова, а храм було видно з усіх сторін. Які були вмільці в моєму селі, бо церква побудована без єдиного цвяха на кошти прихожан, що налічували 1557 чол. та 1613 жінок. При храмі знаходилося однокласне народне училище, яке давало елементарні знання сільським дітям. А ще було 38 д.862с. церковної землі. І тепер дивуєшся, що храм зберігся в первозданному вигляді. Коли заходиш у храм церковних воріт, відкривається просторе подвір'я. З кожного боку знаходяться хрести, розміщені в один ряд, що є пам'ятниками людям, які не повернулися із фронту. Позаду церкви - могили попередніх священників. Праворуч від святині розташоване кладовище. Три куполи, що розміщені на церкві символізують Святу Трійцю. Зайшовши в храм Божий, ми потрапляємо в невеликий коридорчик, в лівому кутку знаходиться ікона Божої матері, а праворуч - двері у дзвіницю. До дзвонів ведуть деревні сходи. При виході з дзвіниці, над дверима, висить ікона Святого Миколая, яка намальована на лляному полотні. Пройшовши цим коридорчиком, потрапляємо в середину розкішного, високого, просторого храму. Праворуч - каса, в якій продаються свічки, ікони, натільні хрестики... Попід стінами стоять лави для сидіння. В центрі святині бачимо престол, на якому лежить ікона Ісуса Христа. Підійшовши ближче, можемо роздивитися чудово виконану роботу справжнього майстра: величні Царські ворота, дияконські двері та пишній іконостас, розміщений у три ряди. Праворуч Царських воріт розташована центральна ікона Святого Ближче до вікна побудоване підвищення для

церковного хору. А ще в центрі є вишиті хоругви, автори яких, на жаль невідомі. При виході, над дверима намальована картина, яка носить назву "Страшний суд". Кожна церква має свої традиції. Свято - Миколаївська не є винятком. Щороку навесні отець Мефодій, настоятель цього храму, староста церкви - Олександр Трохимович та церковний хор виходять на поля і відправляють молебень. Крім того, вони щороку виїжджають здійснювати богослужіння і хресний хід до джерела "Тріщава". Похід на Тріщаву став невід'ємною частиною в житті кожного жителя села.

Саме про Свято - Миколаївську церкву ми можемо з впевненістю сказати, що вона створена з Божою допомогою, за його волею. Підтвердженням цього є невдала спроба пограбування. Згадує Федора Ісаківна: "Мій чоловік тоді був старостою храму. Одного разу він відкрив двері церкви і помітив на підлозі багато крові, яка стікала з пораненого чоловіка. Йому було близько сорока років. Трохим (староста), зачинивши двері храму, пішов шукати допомоги. Невдовзі він повернувся з односельцями. Вони надали першу медичну допомогу пораненому і почали розпитувати, як він потрапив до храму. Грабіжник розповів: "Я потрапив в церкву через вікно на куполі. В храм спустився по мотузці. Взяв гроші та коштовності, уже повертався назад, коли, піднімаючись, на самій верхівці обірвалася мотузка. Я впав і поламав обидві ноги. Я не відчував нічого вище пояса і просто лежав, стікаючи кров'ю. Сам грабіжник родом з Миколаєва, а приїхав до нас у село з Краснодару. Його вилікували і присудили шість років тюрми. Це і божа кара. Зайдіть в храм, схиліть голову, помоліться і відчуєте, що на серці стає легко і спокійно, бо він дійсно має чудодійну силу, яка ніби окрилює, допомагає жити.

О. Цинкаловський у своїй двотомній праці "Стара Волинь і Волинське Полісся» пише: " В XVII ст. місцеві будівничі звели величезну дерев'яну церкву, яка своєю оригінальністю належала до перлин монументального дерев'яного зодчества. Пізніше цей храм, з невідомих причин був зруйнований. Але у 1839 році на кошти парафіян на місці старої церкви було побудовано нову Свято-Миколаївську церкву яка збереглась і понині". Ми маємо документи 1816 року, які свідчать про збір коштів від священнослужителів району . І як приємно, що стільки років цей храм красується на радість людям. Він є великою гордістю городчан. Але разом з тим ми не можемо пробачити односельцям за зруйнований палац Каміла Пурбе, про який теж згадується в праці Цинкаловського (та це вже інша історія). Просто я закликаю всіх, хто любить свій край і свій народ - бережіть його історію.

Ось як згадує про село Городець письменниця Галина Гордасевич, що деякий час жила в ньому.”... Це було старовинне село, вже сама назва його про це говорить. Це було велике село. Дві кількакілометрові його вулиці витягнулись по обидва боки річечки. Ділилося село на “Кутки”, в яких кожен мав свою назву: Лебедин, Заріччя, Підлужся, Піски, Куток, Пасіка, Дворки. Це вам не вулиця Горького, де Горький ніколи не був. Зарічна була за річкою, а Підлужся – де починалися луки. Піски дійсно стояли на піску. Куток був у кутку, а Дворки – де починалися панські двори. Цікаво, що річечка, яка ділила село навпіл була безіменною, а от чи не кожні 10 метрів її русла мали свою назву. З них пам'ятаю лише дві, що стосувалися русла за нашим городом: Містки і Ковбаня.

Містки

„Нашого цвіту по цілому світу так можна сказати і про жителів цього славетного села. Олександр Моцик – заступник Міністра закордонних справ України, Віктор Мазаний – журналіст Укрінформу, Галина Мазана – відома художниця, Михайло Павловчик – головний інженер інженерно-комерційного центру УБ РАЕС, Сергій Чепурний – начальник главку Комітету водгоспу, Василь Василюк – директор дослідного господарства „Городецьке”, Михайло Кривко – голова Костопільської райдержадміністрації, Любов Ляшик та Анатолій Бірюк – інспектори відділу освіти, Валентина Міцута – завідувача райвідділом культури, Олексій Городний – головний редактор газети „Володимирецький вісник”, Троє вихованців, Софія Бігун, Михайло Кривко, Лідія Сафоник – кандидати наук. Цей список можна продовжувати вчителями, лікарями, військовими... І дай, Боже, щоб він ніколи не закінчувався, щоб не збіднів на таланти Городецький наш ліцей.

А село все росте і росте. Та не забувають городчани своєї минувшини, а свято бережуть і по мірі доглядають її, щоб бува не сталося так як колись із панським палацом, що нагадує тепер тільки старими величезними заростями кущів глоду, шипшини, та невеликими курганями.

Кожна людина має свій священний куточок на землі куди хочеться повернутись хоч на мить.... Поринути у світ дитинства, відчутти лагідний шепіт вітру, послухати пісню. Наш рідний край... Миле полісся! Ми любимо тебе!

Матеріал підготувала: М. З. Дуляницька бібліотекар районної бібліотеки для дітей

